

2.

Ik lig te woelen in mijn bed. Beelden van het feestje flitsen door mijn hoofd.

‘Zin om te dansen?’ hoor ik mezelf aan Eva vragen. Waarom vraag ik dat in godsnaam, ik kan helemaal niet dansen. Ik ben een houten klaas als het op dansen aankomt. Waarom wil ik mezelf belachelijk maken? Wat wil ik bewijzen? Dat ik niet alleen maar van voetballen houd? Eva kijkt uit over de massa. In de verste hoek staat David, druk in gesprek met onze trainer. Ze zijn waarschijnlijk al een strategie voor het volgende seizoen aan het uitdokteren.

‘Ik wil graag met je dansen,’ zegt Eva als ze beseft dat ze niet op David hoeft te rekenen.

Ik beseft dat ik tweede keuze ben – de bankzitter die in nood invalt – maar voor een keer stoort me dat niet.

Ik staar door het open raam naar buiten. Maanlicht valt door de spleet tussen de gordijnen naar binnen. Het lichte briesje doet de gordijnen bewegen, even harmonieus als Eva en ik op de dansvloer.

Haar hand in mijn hand. Haar arm om mijn schouder. Haar heup tegen de mijne. Haar warmte stroomt bij me naar binnen. Ik snuif haar parfum en duizel. Ik druk haar spontaan zo dicht tegen me aan dat ze ervan schrikt. En ik ook.

‘Sorry,’ stotter ik en ik neem een beetje afstand.

Eva kijkt me enkele seconden lang aan en lacht dan lief. Zelfs de koele bries die opsteekt kan mijn bijdrage tot de opwarming van de aarde niet doen afnemen...

Ik knip de nachtlamp aan en sla het boek open dat ik net heb gekocht. *Het gezelschap van leugenaars*, van Karen Maitland. Een kanjer van een boek, zowel wat volume als wat inhoud betreft, tenminste als het waar is wat de recensent erover zegt. Wat voor gezelschap ben ik? De vriendin van mijn vriend. Is het normaal dat ik steeds aan haar denk? Wat maak ik mezelf wijs? Dat ik een kans maak? En ik zou mijn beste vriend toch niet onder zijn duiven willen schieten? Hem zijn *trofee* afhandig maken? Ik draag teamspirit hoog in het vaandel. Dat zou toch opperste verraad zijn?

3.

Met een loodzware kop schuif ik aan tafel. Papa, mama en zus zijn al aan het eten. De zondagse brunch is het moment voor mij en papa om een nabespreking te houden van de voorbije wedstrijden. Een voetbalbrunch dus, tot grote ergernis van mijn mama en zus. Vandaag heb ik weinig zin in nabesprekingen. Voetbal, het zal me worst wezen, denk ik, terwijl ik naar de sappige worstjes in de pan staar.

‘Houten kop?’ vraagt papa geamuseerd.

‘Van vruchtensapjes in alle smaken en kleuren?’ antwoord ik zonder op te kijken.

Papa fronst zijn wenkbrauwen. ‘In mijn tijd...’

‘Te veel gedanst misschien?’ snoert Evelien hem de mond. Ze heeft duidelijk geen zin in een verhaal uit de oude doos. ‘Gedanst, ja. Te veel, nee,’ zeg ik kort.

Evelien doet alsof ze zich lam schrikt. ‘Met een meisje of alleen?’

Ik kijk haar van onder mijn wenkbrauwen woest aan. Mijn zus is een jaar jonger dan ik. Soms wens ik dat ze tien jaar ouder was, gehuwd met een droogstoppel, en met een benede jengelende kinderen aan haar rokken en een huis aan de

andere kant van de wereld.

‘Ik heb gedanst met de bezemsteel van een lelijke heks, die ik dadelijk onder je kont schuif zodat je ermee kunt wegvliegen.’

Mama komt sussend tussenbeide. Ze giet mijn mok vol koffie en schuift het mandje met brood en ontbijtkoeken naar me toe.

Ik neem een slok en brand bijna mijn keel, terwijl ik het brood en de koeken weer naar het midden van de tafel schuif.

‘En Davids vader?’ vraagt papa ernstig. Hij weet hoe de vork in de steel zit in de club.

‘Zoals gewoonlijk,’ zeg ik.

Papa knikt begrijpend, terwijl hij een slok van zijn koffie neemt.

‘En David?’ vraagt hij dan.

‘Zoals elk jaar.’

Papa knikt opnieuw en vist een ontbijtkoek uit het mandje. Hij negeert de gefronste wenkbrauwen van mama, die waarschijnlijk zo zal zeggen dat papa beter wat meer aan sport zou doen in de plaats van erover te praten.

‘Hij heeft een nieuwe vriendin,’ zeg ik.

Ik vraag me af waarom ik dat hier in de groep gooi.

‘Kennen we haar?’ vraagt mama opeens geïnteresseerd.

Ik haal de schouders op. ‘Ze heet Eva.’

‘Mooie naam,’ zegt mama. ‘Als ik een tweede dochter had

gekregen, dan...'

'... en ze houdt niet van voetbal,' onderbreek ik mama vooraleer zij oude koeien uit de sloot kan halen.

Papa verslikt zich bijna in zijn ontbijtkoek. 'Dat zal Davids vader leuk vinden!'

'Tja, de bal is wel rond, maar soms rolt hij vierkant,' zegt mama vrolijk.

We kijken haar vragend aan. Mama's voetballogica blijft een mysterie voor ons.

'Ze droeg een mooi hoedje,' zeg ik, zomaar.

'Ik ken een Eva die van hoedjes houdt,' komt Evelien ongevraagd tussen.

Ik ben plotseling een en al oor.

'Ze zit bij Britt in de klas.'

Britt is de zus van David en Eveliens beste vriendin, al zitten ze niet in dezelfde klas.

Ik probeer mijn interesse te verbergen.

'Het is een watje en ze draagt *belachelijke* hoedjes!' ratelt Evelien.

Mijn ogen vuren een bliksemschicht op haar af. Waar is die bezemsteel?

Ik schuif mijn nog halfvolle mok van me weg en sta op.

'Ik ga een luchtje scheppen langs de rivier,' zeg ik.

'Ik ga mee.' Evelien komt me achternagelopen.

'Geen sprake van.'

Ze zet een pruilmondje op, maar ik houd voet bij stuk.

'En tussen haakjes,' zeg ik buiten gehoorbereik van papa en mama, net voor ik naar buiten loop, 'ik heb *veel* gedanst... *met Eva.*'

Evelien staart me perplex na.